(पञ्चपाद्युणादिः 1-54) इति औणादिकः इलच् । समस्तान्यपि रूपाणि भौवादिकगलतिवत् (387) बोध्यानि ।

(1825) "षस स्वप्ने" (II-अदादिः-1078. अक. सेट्. पर.)

'—षसने' इति सुधाकरक्षीरस्वामिनौ । छान्दसोऽयमिति भाष्यादौ 'जक्षित्यादयः षट्' (6-1-6) इत्यत्र स्पष्टम् । केचित् छान्दसत्वं नाभ्युपगच्छन्ति । [1]सस्यम्, [2]सास्ना ।

(1826) "षस्ज गतौ" (I-भ्वादिः-202. सक. सेट्. पर.)

'यदभिप्रायेषु सज्जते' (भाष्यम् 3-1-26) 'प्रकृतेर्गुणसंमूढाः सज्जन्ते गुणकर्मसु' (गीता 3-29) 'सज्जमानमकार्येषु' (कामन्दकनीतिसारः 4-41) इत्यादिषु आत्मनेपदप्रयोगात् उभयपदत्वं न्याय्यम् । वर्धमानादयः आत्मनेपदं दूषयन्तीति माधवाचार्यैः प्रतिपादितम् । वर्धमानाद्युक्तिर्भाष्यादिविरोधात् उपेक्ष्या ।

[3]सज्जकः-ज्जिका, सज्जकः-ज्जिका, सिसज्जिषकः-षिका, सासज्जकः-ज्जिका ; सज्जिता-त्री, सज्जयिता-त्री, सिसज्जिषिता-त्री, सासज्जिता-त्री ; इत्यादीनि रूपाणि सर्वाणि भौवादिकमज्जतिवत् (1235) बोध्यानि ।

(1827) "षह मर्षणे" (I-भ्वादिः-852. सक. सेट्. आत्म.)

ज्वलादिः ।

'मर्षणे सहते, यौ तु साहयेत् सहति द्वयम् ।
श्यनि सह्यति शक्यार्थे— ॥' (श्लो. 197) इति देवः ।

साहकः-हिका, साहकः-हिका, [4]सिसहिषकः-षिका, सासहकः-हिका ;

---

1. 'माच्छाससि—' (द. उ. 8-12) इति यप्रत्ययः ।
2. औणादिके (द. उ. 5-47) नप्रत्यये उपधाया दीर्घे च रूपम् । सास्ना= गवादीनां गलकम्बलः ।
3. 'स्तोः श्चुना श्चुः' (8-4-41) इति श्चुत्वेन शकारः, तस्य जश्त्वेन जकारः । एवं सर्वत्र बोध्यम् ।
4. अत्र उत्तरखण्डस्य षत्वं क्षीरतरङ्गिणीटिप्पणकार अभिप्रैति । तत्र निदानं न पश्यामः । प्रत्युत 'स्तौतिण्योरेव—' (8-3-61) इति नियमात् षत्वनिषेध एव प्रामाणिकः ।